

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 527

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 19 iulie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 156 din 30 mai 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alineatul ultim și ale art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996.....	1-3			
Decizia nr. 192 din 26 iunie 2002 cu privire la constituționalitatea art. 5 alin. (4) din Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local.....	3-5			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		33.	— Ordin al ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „Siderurgica” — S.A. Hunedoara.....	5-6
		928.	— Ordin al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea Normelor metodologice privind procedura și competențele de acordare a înlesnirilor la plata taxelor judiciare de timbru și a taxelor de timbru pentru activitatea notarială, datorate anticipat prestării serviciului taxabil.....	6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 156 din 30 mai 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alineatul ultim și ale art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alineatul ultim și ale art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Claudiu Ștef în Dosarul nr. 4.004/2001 al Judecătoriai Bacău.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită Curții Constituționale a se pronunța cu privire la calitatea activă procesuală a Asociației

de proprietari nr. 63 Bacău, având în vedere că aceasta nu a dobândit personalitate juridică.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acestei cereri arătând că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept.

Deliberând, Curtea Constituțională decide respingerea acestei cereri ca fiind inadmisibilă, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept [...] și [...] nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției*”.

Autorul excepției formulează o cerere de recuzare a judecătorilor Curții Constituționale, care fac parte din completul de judecată. În motivarea acestei cereri se arată că judecătorii Curții Constituționale s-au mai pronunțat cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alineatul ultim și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de recuzare.

Deliberând, Curtea Constituțională decide respingerea cererii de recuzare ca fiind inadmisibilă, întrucât, potrivit art. 25 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale (publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 12 noiembrie 1997), așa cum a fost modificat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 19 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 17 octombrie 2000, „*O dată legal sesizată, Curtea procedeză la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului și nici cele privind recuzarea judecătorilor*”.

Pe fond autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alineatul ultim și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996, susținând oral motivele de neconstituționalitate formulate în scris cu ocazia ridicării excepției în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, întrucât dispozițiile legale criticate nu au legătură cu cauza.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.004/2001, **Judecătoria Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alineatul ultim și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996**, excepție ridicată de Claudiu Ștef într-o cauză civilă având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. I alineatul ultim din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, care consacră principiul neretroactivității legii, deoarece menține în vigoare Decretul Consiliului de Stat nr. 387/1977 pentru aprobarea Statutului privind organizarea și funcționarea asociației locatarilor, deși acesta a fost abrogat prin art. 70 din Legea nr. 114/1996, republicată. De asemenea, se susține că art. II, în special pct. 1 din aceeași ordonanță, contravine prevederilor constituționale ale art. 11, 20, 26, 37, 41 și 51 din Constituție, precum și ale art. 20 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, întrucât, în baza acestor dispoziții legale „2/3 din proprietari încalcă drepturile a 1/3 din proprietari”.

Instanța de judecată apreciază că „cercetarea constituționalității prevederilor contestate trebuie realizată și

în contextul prevederilor art. 54 din Constituție, ținându-se seama de condițiile de fapt ale anului 1998, care au determinat adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/1998”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că repunerea în vigoare a Decretului Consiliului de Stat nr. 387/1977 nu este o problemă de retroactivitate a legii, ci una de ultraactivitate a legii vechi, care nu reprezintă un principiu constituțional. În ceea ce privește dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998, care prevăd o majoritate de două treimi pentru constituirea asociației de proprietari, se arată că acestea nu contravin prevederilor art. 37 din Constituție, întrucât nu se instituie o obligație a proprietarilor de a fi membri ai asociației. În concluzie arată că art. 69 din Legea nr. 114/1996, republicată, și art. 4 din Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari au fost modificate prin Legea nr. 145/1999, astfel încât excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin textelor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I alineatul ultim și ale art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 30 noiembrie 1998.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. I: „*Articolul 69 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*Art. 69. — [...] Până la data dobândirii personalității juridice a asociației de proprietari, asociațiile de locatari constituite potrivit Decretului Consiliului de Stat nr. 387/1977 pentru aprobarea Statutului privind organizarea și funcționarea asociației locatarilor își desfășoară activitatea pe baza statutului propriu și a dispozițiilor prezentei legi.*»

Se susține că aceste dispoziții legale contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căroră: „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”

— Art. II: „*Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari, cuprins în anexa nr. 2 la Legea locuinței nr. 114/1996, se modifică după cum urmează:*

1. *Articolul 4 va avea următorul cuprins:*

«*Art. 4. — Asociația de proprietari se constituie pe baza hotărârii a cel puțin două treimi din numărul proprietarilor apartamentelor și ai spațiilor cu altă destinație decât cea de locuință din cadrul unei clădiri.*

În clădirile de locuit cu mai multe tronsoane sau scări se pot constitui asociații de proprietari și pe fiecare tronson sau scară în parte, dacă proprietatea comună, aferentă fiecărui tronson sau fiecărei scări, poate fi delimitată și dacă este posibilă repartizarea cheltuielilor comune pe tronsoane sau pe scări.»

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor art. 11, 20, 26, 37, 41 și 51 din Constituție.

Se mai susține că art. II pct. 1 din ordonanța de urgență criticată contravine și art. 20 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit căruia: „*Nimeni nu poate fi obligat să facă parte dintr-o asociație.*”

Din examinarea Dosarului nr. 4.004/2001 al Judecătoriei Bacău Curtea constată că litigiul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate are ca obiect o contestație la executarea silită a unei hotărâri judecătorești, având ca temei dispozițiile art. 399 și 400 din Codul de procedură civilă, nicidecum dispozițiile art. I alineatul ultim și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 (care reglementează printr-o normă tranzitorie statutul juridic al asociațiilor de locatari constituite conform prevederilor Decretului Consiliului de Stat nr. 387/1977).

Art. 400 din Codul de procedură civilă dispune că cererile și contestațiile la executarea titlului executoriu se pot referi la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului titlului ce se pune în executare sau la executarea însăși, dar nu și la motive de fond. Pe această cale nepunându-se în discuție valabilitatea titlului executoriu, reglementarea cuprinsă în dispozițiile legale care fac obiectul excepției nu reprezintă o dispoziție legală de care depinde judecarea

cauzei. Or, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta „[...] decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”.

În temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale alin. (6) al aceluiași articol, care prevăd că: „Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională”, și întrucât instanța nu a respins excepția pe acest temei, urmează ca instanța de contencios constituțional să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alineatul ultim și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996, ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alineatul ultim și ale art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/1998 pentru modificarea Legii locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Claudiu Ștef în Dosarul nr. 4.004/2001 al Judecătoriei Bacău.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 mai 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 192
din 26 iunie 2002

cu privire la constituționalitatea art. 5 alin. (4) din Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local

Curtea Constituțională a fost sesizată, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. a) din Constituție, în vederea declanșării controlului de constituționalitate a art. 5 alin. (4) din Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local. Sesizarea este semnată de 55 de deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Democrat și Partidului Național Liberal, și anume: Gheorghe Albu, Mihai Baci, Gheorghe Barbu, Radu Mircea Berceanu, Anca Daniela Boagiu, Emil Boc, Vasile Bran, Costică Canacheu, Ion Cîrstoiu, Teodor Cladovan, Sorin Frunzăverde, Paula Maria Ivănescu, Victor Sorin Lepșa, Mircea Man, Alexandru-Liviu Mera, Nicolae Nan, Gheorghe-Liviu Negoită, Bogdan Nicolae Niculescu-Duvăz, Vasile Nistor, Ioan Oltean, Ioan Onisei, Alexandru Pereș, Ștefan-Marian Popescu-Bejat, Romeo-Marius Raicu, Alecu Sandu, Alexandru Sassu, Mihai Stănișoară, Mircea Nicu Toader, Adrieon Videanu, Marin Anton, George Crin Laurențiu Antonescu, Andrei Ioan Chiliman, Viorel-Gheorghe Coifan, Victor Paul Dobre, Ovidiu-Virgil Drăgănescu, Liviu Iuliu Dragoș, Valeriu Gheorghe, Titu-Nicolae Gheorghiof, Puiu Hașotti, Anton Ionescu, Ion Luchian, Cătălin Micula, Monica

Octavia Muscă, Gheorghe-Eugen Nicolaescu, Dinu Patriciu, Napoleon Pop, Cornel Popa, Grigore Dorin Popescu, Călin Popescu-Tăriceanu, Dan-Radu Rușanu, Nini Săpunaru, Dan Coriolan Simedru, Cornel Știrbeț, Valeriu Stoica și Radu Stroe.

Sesizarea a fost trimisă prin Adresa nr. 51/290 din 6 iunie 2002 a Secretariatului general al Camerei Deputaților și a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 2.437 din 6 iunie 2002, formând obiectul Dosarului nr. 256A/2002.

Prin sesizare se solicită să se constate neconstituționalitatea dispozițiilor art. 5 alin. (4) din Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local, întrucât contravine prevederilor art. 76 din Constituție.

În motivarea sesizării se susține că textul art. 5 alin. (4) din lege nu trebuia supus medierii întrucât a fost adoptat în aceeași formă de ambele Camere ale Parlamentului și, „potrivit Constituției, se supun medierii numai textele aflate în divergență (nu articolele!) [...]”. Se mai arată că adăugarea de către comisia de mediere a sintagmei „la propunerea primarilor acestora” este abuzivă, iar comisia de mediere și-a depășit prerogativele stabilite de Constituție și de

regulamentele Parlamentului, acționând în fapt ca o a treia Cameră a Parlamentului României.

În conformitate cu dispozițiile art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, sesizarea de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a putea înainta Curții punctele lor de vedere.

Președintele Senatului a comunicat, cu Adresa nr. 1/585 din 17 iunie 2002, punctul său de vedere, în sensul că sesizarea este neîntemeiată. În motivarea acestui punct de vedere se arată că adoptarea art. 5 alin. (4) din lege de către ambele Camere, în urma medierii, este o problemă de legiferare ca atribut exclusiv al Parlamentului, astfel încât sub acest aspect sesizarea este inadmisibilă, întrucât Constituția nu prevede controlul de constituționalitate asupra legiferării. Se mai arată că, potrivit art. 76 alin. (2) din Constituție, raportul comisiei paritare se „aprobă” de către comisia de mediere a celor două Camere, adică se ratifică și se definitivează forma legii. În legătură cu „sintagma «*la propunerea primarilor acestora*» de la alin. (4) al art. 5 din lege”, care în comisia de mediere a fost adoptată în unanimitate, se arată că aceasta este o „completare tehnică procedurală datorată unei omisiuni”, completare necesară pe fondul reglementării. Sub aspectul cvorumului de vot se arată că „votul Camerelor a fost dat conform Constituției și asupra textelor din raportul comisiei de mediere și asupra raportului în întregul său”.

Președintele Camerei Deputaților a comunicat, cu Adresa nr. 505/CP din 17 iunie 2002, punctul său de vedere, în sensul că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată. În motivarea acestui punct de vedere se arată că dispozițiile contestate prezintă o legătură indisolubilă cu prevederile celorlalte alineate ale art. 5, inclusiv cu norma de trimitere de la alin. (3), precum și faptul că textul ce face obiectul sesizării trebuie interpretat în strânsă legătură cu dispozițiile art. 4 lit. a) din lege, potrivit cărora vânzătorii sunt consiliile locale ale sectoarelor municipiului București și nu consiliul general al acestui municipiu. De asemenea, se mai arată că era necesară corelarea prevederilor art. 5 alin. (4) cu cele ale art. 6 alin. (1) din lege, întrucât acestea din urmă, în redactarea adoptată de cele două Camere ale Parlamentului, stabilesc că „prin dispoziție a primarului se constituie o comisie pentru vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări servicii în fiecare sector al municipiului București”. Față de aceste argumente se consideră că susținerea autorilor obiecției de neconstituționalitate este nejustificată, întrucât rațiunea amendării art. 5 alin. (4) din lege constă în necesitatea corelării unei soluții legislative referitoare la calitatea de vânzător a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București.

Guvernul a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 5/6.837/A.N. din 17 iunie 2002. În acest punct de vedere Guvernul apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată. În motivare se arată că precizarea făcută de comisia de mediere la art. 5 alin. (4) din lege, potrivit căruia în municipiul București lista spațiilor supuse vânzării se propune de către primarii sectoarelor și se aprobă de către consiliul general, este o problemă de corelare legislativă, justificată de calitatea de vânzător a consiliilor locale ale sectoarelor, iar primarul este persoana care reprezintă unitatea administrativ-teritorială în relațiile cu celelalte autorități publice, așa cum rezultă din art. 67 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001. Se mai arată că în forma actuală textul ce face obiectul sesizării este corelat și cu art. 6 alin. (1) din lege, conform căruia în municipiul București, la nivel de sector, constituirea comisiilor pentru vânzarea spațiilor comerciale se face prin dispoziție a primarului. Așa fiind, se consideră că susținerea autorilor sesizării, în sensul că art. 5 alin. (1) din lege a fost adoptat cu încălcarea art. 76 alin. (2) din Constituție, este nejustificată, deoarece rațiunea amendării acestui text nu constă în existența unei divergențe, ci în necesitatea

corelării textului cu soluția legislativă referitoare la calitatea de vânzător a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, soluție necontestată sub aspectul constituționalității.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 5 alin. (4) din Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor de interes local, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 2, 12 și 17 din Legea nr. 47/1992, republicată, să se pronunțe asupra acestei sesizări de neconstituționalitate.

Obiectul său îl constituie prevederile art. 5 alin. (4) din Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor de interes local, prevederi potrivit cărora: „*În cazul municipiului București, lista spațiilor supuse vânzării se aprobă de către Consiliul general, pe sectoare la propunerea primarilor acestora. Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*”

În motivarea sesizării de neconstituționalitate se susține că aceste prevederi legale încalcă dispozițiile art. 76 din Constituție, potrivit cărora:

„(1) *Dacă una din Camere adoptă un proiect de lege sau o propunere legislativă într-o redactare diferită de cea aprobată de cealaltă Cameră, președinții Camerelor vor iniția, prin intermediul unei comisii paritare, procedura de mediere.*

(2) *În cazul în care comisia nu ajunge la un acord sau dacă una din Camere nu aprobă raportul comisiei de mediere, textele aflate în divergență se supun dezbaterii Camerei Deputaților și Senatului în ședință comună, care vor adopta textul definitiv cu votul majorității prevăzute la articolul 74 alineatele (1) sau (2).*”

Prin sesizare nu s-a susținut neconstituționalitatea pe fond a conținutului art. 5 alin. (4) din legea criticată, ci doar faptul că la acest text de lege, după adoptarea sa în aceeași redactare de ambele Camere ale Parlamentului, ulterior s-a operat o completare cu încălcarea unor norme constituționale referitoare la procedura de legiferare. În consecință, Curtea urmează să examineze numai constituționalitatea extrinsecă a textului de lege supus controlului, fără a se pronunța cu privire la conținutul acestui text, prin raportare la dispozițiile constituționale.

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, având de examinat respectarea procedurii constituționale parcurse în procesul de legiferare, a reținut că „principiul constituțional al autonomiei regulamentare a Parlamentului, instituit prin art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, permite și, totodată, impune fiecărei Camere în parte, precum și Parlamentului în ansamblul său, reunit în ședința comună a celor două Camere, să stabilească norme proprii de organizare și funcționare în vederea îndeplinirii atribuțiilor lor. Cu toate acestea, regulamentele parlamentare nu pot să fie contrare reglementărilor cuprinse în Constituție, iar autoritatea legislativă nu poate adopta proceduri contrare Legii fundamentale, și aceasta nici măcar pentru un caz singular și special” (a se vedea Decizia nr. 104 din 11 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 253 din 16 mai 2001).

Dispozițiile Constituției referitoare la procedura de adoptare a legilor sunt de strictă interpretare, iar Camerele

Parlamentului pot elabora norme proprii pentru aplicarea acestor dispoziții, norme care nu pot avea un înțeles contrar prevederilor constituționale și nici nu pot fi aplicate cu încălcarea acestora. Curtea reține deci că orice lege sau dispoziție dintr-o lege adoptată cu nesocotirea sau cu încălcarea dispozițiilor constituționale privitoare la procedura de legiferare este neconstituțională, chiar dacă în conținutul și în înțelesul său textul de lege respectiv ar fi în deplin acord cu Constituția.

Art. 76 alin. (1) din Constituție prevede că inițierea și desfășurarea procedurii de mediere au loc în cazul în care „*una din Camere adoptă un proiect de lege sau o propunere legislativă într-o redactare diferită de cea aprobată de cealaltă Cameră*”. Aceste prevederi constituționale au fost în mod corespunzător preluate în art. 126 alin. 1 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 31 ianuarie 2001, respectiv în art. 137 alin. (1) din Regulamentul Senatului, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 2 februarie 2001.

Curtea constată că aplicarea acestor dispoziții constituționale și regulamentare, în cazul examinat, s-a făcut cu încălcarea normei constituționale cuprinse în art. 76 alin. (1) din Legea fundamentală.

Raportul comisiei de mediere trebuie să se refere exclusiv la textele proiectului de lege adoptate într-o redactare diferită de cele două Camere ale Parlamentului. În

acest caz obiectul de activitate al comisiei de mediere l-a constituit discutarea textelor aflate în divergență și adoptarea unuia sau a altuia dintre textele respective ori a unei redactări noi, pentru a fi propuse Camerelor spre aprobare. Comisia de mediere nu își poate extinde activitatea asupra unor texte între care nu există divergențe, fiind adoptate de către ambele Camere ale Parlamentului într-o redactare identică.

În această lumină Curtea constată că textul art. 5 alin. (4) din Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor de interes local, a fost adoptat într-o redactare identică de ambele Camere ale Parlamentului și, ca atare, nu putea constitui obiect de examinare din partea comisiei de mediere. Întrucât comisia de mediere a examinat și a modificat textul art. 5 alin. (4) din legea criticată cu încălcarea dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Constituție, a fost neconstituțională și sesizarea Camerelor Parlamentului pentru aprobarea acestei modificări, precum și adoptarea de către Parlament a textului modificat.

Pentru aceste motive Curtea urmează să constate că adăugarea la textul art. 5 alin. (4) din legea supusă controlului a sintagmei „*...la propunerea primarilor acestora*” este neconstituțională.

Față de considerentele expuse în cele de mai sus, având în vedere dispozițiile art. 76 alin. (1) și (2), ale art. 144 lit. a) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 2 alin. (3), ale art. 13 alin. (1) lit. A.a), ale art. 17 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că adăugarea la textul art. 5 alin. (4) din Legea privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor de interes local, a sintagmei „*...la propunerea primarilor acestora*” este neconstituțională.

Decizia se comunică Președintelui României, precum și președintelui Camerei Deputaților și președintelui Senatului, în scopul deschiderii procedurii prevăzute la art. 145 alin. (1) din Constituție.

Definitivă și obligatorie.

Dezbaterea a avut loc la data de 26 iunie 2002 și la aceasta au participat: Nicolae Popa, președinte, Costică Bulai, Nicolae Cochinescu, Constantin Doldur, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, Șerban Viorel Stănoiu, Lucian Stăngu și Ioan Vida, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA PENTRU PRIVATIZARE
ȘI ADMINISTRAREA PARTICIPAȚIILOR STATULUI

ORDIN

**privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială
„Siderurgica” — S.A. Hunedoara**

Ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului,

în temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, și ale art. 18 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 678/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 6 august 2001,

în vederea stabilirii modului de administrare și gestionare, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Societatea Comercială „Siderurgica” — S.A. Hunedoara, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială în perioada de privatizare la Societatea Comercială „Siderurgica” — S.A. Hunedoara, denumită în continuare *societate comercială*, cu sediul în municipiul Hunedoara, piața Iancu de Hunedoara nr. 1, județul Hunedoara, înmatriculată la Oficiul registrului comerțului sub nr. J20/41/1991, începând cu data de 1 iulie 2002.

Art. 2. — (1) În timpul administrării speciale în perioada privatizării administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat de ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

(2) Conținutul mandatului prevăzut la alin. (1) va cuprinde în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

a) luarea unor măsuri de administrare și gestionare a societății comerciale, cu accent pe:

— situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;

— identificarea unor active neutilizate, care pot fi transferate/vândute;

— inventarierea datoriilor societății comerciale, precum și a plăților restante, în structura lor;

— inventarierea creanțelor pe care societatea comercială le are de recuperat;

— cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra societății comerciale;

— inventarierea activelor posibil să fie revendicate;

b) notificarea tuturor creditorilor bugetari în sensul instituirii procedurii de administrare specială în perioada de privatizare, în vederea neînceperii de către aceștia a oricăror măsuri de executare silită împotriva societății comerciale;

c) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru bugetul de stat, și ale celorlalte ministere și instituții, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare pentru datoriile bugetare acumulate până la data de 31 decembrie 2001;

d) solicitarea furnizorilor de servicii pentru întocmirea graficelor de reeșalonare a datoriilor restante, respectarea acestora și efectuarea plăților facturilor curente;

e) respectarea disciplinei economico-financiare prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — Procedura de administrare specială în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor, în situația privatizării societății comerciale, sau la data stabilită prin ordin al ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

Ministrul Autorității pentru Privatizare
și Administrarea Participațiilor Statului,
Ovidiu Tiberiu Mușetescu

București, 12 iulie 2002.
Nr. 33.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind procedura și competențele de acordare a înlesnirilor la plata taxelor judiciare de timbru și a taxelor de timbru pentru activitatea notarială, datorate anticipat prestării serviciului taxabil

Ministrul finanțelor publice,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată cu modificări prin Legea nr. 122/1998, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 14 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind procedura și competențele de acordare a înlesnirilor la plata taxelor judiciare de timbru și a taxelor de timbru pentru activitatea notarială, datorate anticipat prestării serviciului taxabil, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice

nr. 1.195/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice privind procedura, criteriile și competențele de acordare a înlesnirilor la plata creanțelor bugetare administrate de Ministerul Finanțelor Publice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 28 iunie 2001.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 10 iulie 2002.
Nr. 928.

NORME METODOLOGICE**privind procedura și competențele de acordare a înlesnirilor la plata taxelor judiciare de timbru și a taxelor de timbru pentru activitatea notarială, datorate anticipat prestării serviciului taxabil**

Art. 1. — În temeiul art. 21 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată cu modificări prin Legea nr. 122/1998, cu modificările ulterioare, la cererea temeinic justificată a contribuabililor, Ministerul Finanțelor Publice, prin organele sale teritoriale, poate acorda scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări la plata taxelor judiciare de timbru și a taxelor de timbru pentru activitatea notarială, datorate anticipat prestării serviciului taxabil.

Art. 2. — (1) Cererile de acordare a înlesnirilor la plata taxelor judiciare de timbru și a taxelor de timbru pentru activitatea notarială se soluționează la nivelul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București, indiferent de sumă.

(2) Amânările la plată se acordă până cel târziu la data de 29 decembrie a anului fiscal.

(3) Eșalonările la plată se acordă pe o perioadă de până la 5 ani și pot începe cu un termen de grație de până la 6 luni, cuprins în perioada de eșalonare.

(4) Cererile de acordare a înlesnirilor la plata taxelor de timbru pentru activitatea notarială, formulate de organele fiscale teritoriale, se soluționează la nivelul următorului organ ierarhic superior. La nivelul Ministerului Finanțelor Publice aceste cereri se soluționează prin decizie motivată, emisă sub semnătura directorului general al Direcției generale de politică și legislație fiscală.

Art. 3. — (1) Înlesnirile la plată se acordă numai pe baza cererilor motivate ale contribuabililor, depuse după cum urmează:

a) pentru taxele judiciare de timbru, cererile de acordare a înlesnirilor la plată, însoțite de documentele prevăzute la art. 4, se depun, în funcție de organul care prestează serviciul taxabil, la instanța de judecată, la Ministerul Justiției și, respectiv, la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, urmând ca aceste instituții să le transmită pentru soluționare organului fiscal în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul contribuabilul;

b) în cazul taxelor notariale de timbru, cererile de acordare a înlesnirilor la plată, însoțite de documentele prevăzute la art. 4, se depun la organul fiscal în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul contribuabilul;

c) cererile de acordare a înlesnirilor la plată, formulate de cetățeni români cu domiciliul în străinătate, vor fi transmise sau depuse la organul fiscal în a cărui rază teritorială se află domiciliul ales al acestora în România și vor fi însoțite de dovada privind cetățenia română a petenților, de dovada privind veniturile, obținută de la organul fiscal din țara de domiciliu, tradusă în limba română și legalizată, precum și de alte acte în sprijinul cererii.

(2) Cetățenii români cu domiciliul în străinătate pot beneficia de amânări sau de eșalonări la plată numai în situația existenței unui garant cu domiciliul în România, care să facă dovada că are posibilitatea de a achita suma pentru care se solicită înlesnire la plată și care să își asume obligația de plată printr-un angajament de plată ori printr-un act încheiat în formă autentică.

(3) Persoanele fizice și juridice străine, care solicită înlesniri la plată, pot beneficia de scutiri sau de reduceri la plata taxelor judiciare de timbru în condițiile prevăzute de

legislația cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat.

(4) Pentru obținerea înlesnirilor la plată petenții vor formula cerere separată pentru fiecare operațiune taxabilă.

Art. 4. — (1) Cererile de acordare a înlesnirilor la plată vor cuprinde:

a) elementele de identificare a contribuabilului, respectiv denumirea sau numele acestuia, sediul ori domiciliul, codul unic de înregistrare sau codul numeric personal, numele și calitatea celor care reprezintă contribuabilul în relațiile cu terții, dacă este cazul, suma datorată, precum și felul înlesnirilor solicitate;

b) motivul solicitării înlesnirii la plată;

c) alte elemente în susținerea cererii.

(2) Cererile de acordare a înlesnirilor la plată, depuse de persoanele fizice, vor fi însoțite de:

a) acte doveditoare ale veniturilor de care dispun petenții, inclusiv ale membrilor familiei;

b) declarație privind copiii, soțul sau soția aflați în întreținere și copie de pe certificatele de naștere și de stare civilă, după caz;

c) copie de pe documentele care atestă eventuala stare de incapacitate de muncă;

d) declarație pe propria răspundere, din care să rezulte că petenții nu dispun de alte venituri decât cele pentru care au depus acte doveditoare;

e) alte documente în susținerea cererii de acordare a înlesnirilor la plată.

(3) Cererile de acordare a înlesnirilor la plată, depuse de persoanele juridice, vor fi însoțite de:

a) copie de pe ultimul bilanț contabil depus la organul fiscal teritorial;

b) situația privind soldul conturilor de disponibil în lei și în valută la data depunerii cererii, precum și situația privind creditele curente și cele nerambursate la scadență;

c) copie de pe ultima balanță de verificare;

d) situația privind avansurile acordate furnizorilor și vechimea acestora;

e) situația privind debitorii conform evidențelor contabile;

f) situația privind depozitele bancare constituite;

g) orice alte elemente și documente considerate utile pentru soluționarea cererii;

h) alte documente în susținerea cererii de acordare a înlesnirilor la plată.

(4) Situațiile prevăzute la alin. (3) lit. d), e) și f) se întocmesc de contribuabili pe propria răspundere.

(5) Cererile de acordare a înlesnirilor la plată, depuse de persoanele fizice care desfășoară activități independente, precum și de alți contribuabili fără personalitate juridică, trebuie să fie însoțite de:

a) copie de pe autorizația de funcționare sau de pe actul constitutiv, după caz;

b) date privind situația economico-financiară a contribuabililor, inclusiv disponibilitățile din conturile bancare;

c) alte documente în susținerea cererii.

(6) Pe lângă documentele prevăzute la alin. (2), (3) și (5), în funcție de natura taxei pentru care se solicită înlesnirea la plată, cererile vor fi însoțite și de:

a) o copie de pe acțiunea în justiție, certificată pentru conformitate de către instanță, și un document eliberat de aceasta, din care să rezulte părțile în proces, cuantumul

taxei sau diferenței de taxă datorate și, după caz, numărul din registrul prevăzut la art. 21 din Legea nr. 146/1997, cu modificările ulterioare;

b) confirmarea notarului public asupra serviciului supus taxării și a cuantumului taxei datorate.

(7) Cererile de acordare a unor înlesniri la plată se înregistrează într-un registru special la organele fiscale teritoriale, separat pentru contribuabili persoane fizice, juridice și alți contribuabili fără personalitate juridică.

(8) Documentația întocmită de persoane juridice sau de contribuabili fără personalitate juridică va fi completată de organul fiscal la care sunt înregistrați ca plătitori de impozite și taxe cu un referat, care va cuprinde sinteza informațiilor prezentate în documentație de către contribuabili, precum și propunerea privind modul de soluționare a cererii.

(9) Documentația întocmită de contribuabili persoane fizice va fi completată de organul fiscal la care sunt înregistrați ca plătitori de impozite și taxe cu copii de pe extra-sele de rol din ultimii 2 ani sau, după caz, de pe contul fiscal personal, precum și cu actul constatator întocmit cu ocazia verificării pe teren a cererii de acordare a înlesnirilor la plată, din care să rezulte:

a) situația stării materiale a contribuabilului (bunuri imobile și mobile ale debitorului și membrilor familiei sale);

b) posibilități de încasare a debitului (în cazul solicitării amânării sau eșalonării);

c) alte elemente utile pentru soluționarea cererii;

d) propunerea de soluționare a cererii.

(10) Administrațiile finanțelor publice municipale, orașenești și comunale vor transmite pentru soluționare cererile contribuabililor, însoțite de documentația aferentă, direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București.

Art. 5. — (1) La soluționarea cererilor de acordare a înlesnirilor se au în vedere următoarele:

a) lipsa posibilității de plată anticipată a taxelor, rezultată din analiza situației materiale sau economico-financiare a contribuabililor;

b) posibilitatea recuperării sumelor pentru care se propune acordarea amânării sau eșalonării la plată, inclusiv a majorărilor aferente.

(2) Pentru analiza și soluționarea cererilor de acordare a înlesnirilor la plată se pot solicita și alte informații și documente referitoare la contribuabil.

Art. 6. — Termenul de soluționare a cererilor este de maximum 30 de zile de la data primirii documentației complete.

Art. 7. — Înlesnirile la plata obligațiilor la bugetul de stat se acordă în următoarele condiții:

a) de la data aprobării cererii de acordare a înlesnirilor la plată, pentru sumele eșalonate sau amânate, se datorează și se calculează majorări conform prevederilor legale, plata acestora efectuându-se împreună cu rata respectivă. Pe perioada de grație acordată la eșalonare și pe perioada amânării la plată majorările datorate conform legii se achită lunar;

b) înlesnirile la plată se pot acorda și cu impunerea altor condiții care se consideră stimulative pentru încasarea veniturilor bugetare.

Art. 8. — Dacă prin cerere debitorul solicită reducerea sau scutirea la plată, iar din analiza întregii documentații rezultă că acordarea unei înlesniri dintre cele menționate anterior nu este oportună, se poate acorda, cu acceptul scris al contribuabilului, o altă înlesnire la plată, respectiv amânare sau eșalonare.

Art. 9. — (1) Cererile de acordare a înlesnirilor la plată se soluționează prin decizie motivată, emisă sub semnătura directorului general al direcției generale a finanțelor publice județene sau a municipiului București. Decizia este definitivă.

(2) Direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București vor informa și prestatorii de servicii taxabile asupra modului de soluționare a cererilor de înlesnire la plată.

Art. 10. — Nerespectarea înlesnirilor la plată, astfel cum au fost acordate, conduce la executarea silită pentru întreaga sumă neplătită și la obligația de plată a majorărilor de întârziere și a penalităților de întârziere calculate de la data la care termenul și/sau condițiile nu au fost respectate.

Art. 11. — Conducerile direcțiilor generale ale finanțelor publice urmăresc permanent ținerea evidenței cererilor de acordare a înlesnirilor la plată, stadiul soluționării acestora, precum și respectarea termenelor de soluționare în cadrul reglementărilor legale.

Art. 12. — Cererile de acordare a înlesnirilor la plată, depuse și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice, vor fi soluționate conform acestor norme.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
